

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **T. T. V.**, nar. X,
státní příslušností X
zastoupený Mgr. Enesem Zaimovićem, advokátem,
se sídlem Dlouhá 705/16, 110 00 Praha 1, č.ev. ČAK 21 906

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie,
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2025, č.j. KRPA-302701-10/ČJ-2025-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou došlou Městskému soudu v Praze dne 9. 10. 2025, se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2025, č.j. KRPA-302701-10/ČJ-2025-000022-ZZC

(dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě předně obecně namítal porušení § 2 odst. 1, 2 a 4, § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále ust. § 123b odst. 1 a § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
3. Dále uvedl, že mu bylo rozhodnutím žalované ze dne 29. 4. 2025, č.j. KRPA-82204/ČJ-2025-000022-SV, uloženo správní vyhoštění, přestože pobývá na území České republiky legálně na základě platného víza nad 90 dnů. Žalovaná si o této skutečnosti podle žalobce nezjistila žádné informace a žalobcův pobyt považovala mylně za nelegální.
4. Žalobce rozvedl, že mu byla nepravomocně zamítnuta žádost o zaměstnaneckou kartu. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti však bylo k jeho odvolání zrušeno a věci vrácena správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení, což znamená, že se na území České republiky zdržuje oprávněně, neboť je stále aktivní řízení o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty a on celou dobu aktivně činí kroky směřující k převzetí zaměstnanecké karty. Není tedy podle žalobce pravdivé tvrzení žalované v napadeném rozhodnutí, že chování žalobce na území České republiky svědčí o jeho lhostejnosti k otázce jeho pobytu, neboť zákonná lhůta k dobrovolnému vycestování uplynula již 27. 5. 2025.
5. Žalobce namítal také, že rozhodnutí o zajištění je nepřiměřené, protože žalovaná mohla využít mírnější opatření než omezení jeho osobní svobody, které představuje zásah do jeho základních práv a svobod. Podle žalobce měla žalovaná využít zvláštní opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a), b), c) nebo d) zákona o pobytu cizinců a jejich nevyužití odůvodnila toliko obecně. Pokud žalovaná poukazovala na údajné porušení právních předpisů a absenci zázemí žalobce, nespecifikovala podle žalobce, jaké konkrétní okolnosti ji k těmto závěrům vedly ani proč by tyto skutečnosti znemožňovaly uložení mírnějších opatření.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že výstižně shrnula podstatné skutečnosti skutkového stavu a označila, které listinné důkazní prostředky správní orgán opravňuje vydat napadené rozhodnutí. Žalobci bylo prokázáno, že tento pobýval na území České republiky v rozporu se zákonem, když nerespektoval povinnosti mu uložené vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění.
7. Žalovaná poukázala na to, že na základě rozhodnutí o správním vyhoštění měl žalobce povinnost vycestovat do 27. 5. 2025, což neučinil a od 28. 5. 2025 tedy pobýval na území České republiky neoprávněně, když si proti rozhodnutí o správním vyhoštění nepodal žádný opravný prostředek.
8. Žalovaná byla rovněž toho názoru, že žalobcovo vízum k převzetí zaměstnanecké karty vypršelo dne 16. 10. 2024 a rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, kterým argumentuje žalobce, nemohlo pobyt žalobce legalizovat.

9. Žalovaná dále uvedla, že v napadeném rozhodnutí na str. 4 - 7 jasně a dostatečně vymezila, proč právě v případě žalobce nepřistoupila k možnosti užití mírnějších opatření. Volba mírnějších opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci správního vyhoštění a že neexistuje důvodná obava, že se případnému výkonu správního vyhoštění nebude vyhýbat. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii, dospěla žalovaná k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nemohla namísto zajištění žalobce uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. Žalobce podle žalované neoprávněně setrval na území České republiky, ačkoli si musel být vědom skutečnosti, že měl povinnost z území vycestovat a že v případě nesplnění této povinnosti proti němu budou přijata opatření směřující k jeho nucenému vycestování.
10. Žalovaná dále poukázala na to, že v případě žalobce absentovala především objektivní složka možnosti uložení zvláštního opatření v podobě neexistence důvodné obavy z vyhýbání se případnému výkonu správního vyhoštění, protože bylo uložení mírnějších opatření v podstatě vyloučeno. Žalovaná podle svého mínění jasně vyjádřila, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za nemožné (subjektivní složka), ale rovněž za neúčelné (objektivní složka).
11. Žalovaná tedy s ohledem na shora uvedené navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

12. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou ohledně napadeného rozhodnutí vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
13. Dne 24. 9. 2025 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou, které předložil cestovní doklad č. X vydaný X. Lustrací v dostupných evidencích Policie České republiky bylo rovněž zjištěno, že žalobce je veden v evidenci systému SIS jako příslušník třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navrácení. Bylo též zjištěno, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 29. dubna 2025, č.j. KRPA-82204/ČJ-2025-000022-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Na základě těchto zjištění byl žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
14. Z rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 29. dubna 2025, č.j. KRPA-82204/ČJ-2025-000022-SV, se podává, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace na dobu 12 měsíců. Tímto rozhodnutím mu byla rovněž stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
15. Z kopie cestovního dokladu žalobce vydaného X se podává na jeho straně 12 vyznačené vízum vydané Českou republikou na 60 dní s platností od 24. 5. 2024 do 19. 11. 2024.
16. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce za přítomnosti tlumočnicka jazyka X, kterému plně rozuměl, uvedl dne 25. 9. 2025 mimo jiné, že si není vědom rozhodnutí o správním vyhoštění. Přicestoval na základě víza dne 16. 8. 2024 a od té doby pobývá na území České republiky nepřetržitě. Bydlí v X s přítelkyní, ale přesnou adresu nezná. Zařizoval si zde pobyt, ale ten nedostala. Proto s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, ale neví, jak to dopadlo. Nechal se zastupovat právníkem, který se zde byl informovat, ale nedostal

žádnou odpověď. Na území České republiky má jen přítelkyni, jinak je celá rodina ve X. Je svobodný a bezdětný. K možnostem uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedl není schopen složit žádnou finanční záruku ani zde není žádná osoba, která by za něj mohla cokoli nabídnout. V České republice rovněž není nikde kontaktní. Finanční prostředky na vycestování nemá. Když bude muset, vycestuje dobrovolně. Na území České republiky nemá žádné vazby. V zemi původu mu nic nehrozí. Je to pro něj bezpečná země.

17. Dne 25. září 2025 poté vydala žalovaná napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
19. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobce se může v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterými je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
20. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce sice ve lhůtě 5 dní ode dne podání žaloby navrhl nařízení jednání, avšak podáním ze dne 22. 10. 2025 tento návrh vzal zpět. Žalovaná pak ve svém vyjádření k žalobě výslovně souhlasila s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
21. Podle ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. *[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*
22. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
23. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.*
24. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
25. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky,*

Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly“.

26. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
27. Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) [k]aždý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.
28. Zdejší soud má v první řadě za prokázané, že žalobce nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo v době rozhodování žalované pravomocné, když nevyužil žádných opravných prostředků. Tím žalobce naplnil skutkovou podstatu ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a žalovaná byla oprávněna jej zajistit. Na tom nic nemění skutečnost (jakkoli politováníhodná), že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo po vydání napadeného rozhodnutí zrušeno, jak je již soudu z úřední činnosti známo, neboť podle ust. 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V době svého rozhodování tedy žalovaná důvodně vycházela z pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, které neměla povinnost dále pro účely řízení o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, kdy je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení, přezkoumávat. Postupovala přitom v souladu se zásadou presumpce správnosti správních aktů, jejímž typickým projevem je to, že se na správní akt hledí jako na bezvadný, pokud není úředně shledán opak.
29. Pokud jde o možnost užití mírnějších opatření, soud má za to, že se žalovaná zejména na stranách 4 - 7 napadeného rozhodnutí dostatečně zabývala možnostmi užití zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce a řádně u jednotlivých opatření odůvodnila, proč k nim nebylo možné v případě žalobce přistoupit. Na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí proto soud v podrobnostech odkazuje. Žalobce navíc sám v rámci podání

vysvětlení uvedl k možnostem uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, že není schopen složit žádnou finanční záruku a nezná žádnou osobu, která by ji případně složila za něj, a že rovněž není nikde v České republice kontaktní. Toto vyjádření poté nezpochybnil ani v podané žalobě. Žalovaná proto nepochybila, pokud při úvahách o možnostech uložení mírnějších opatření z daného vyjádření žalobce vycházela.

30. Soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Podle konstantní judikatury NSS platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci dostála, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobce. Soud dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situací žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná napadeným rozhodnutím ani předcházejícím řízením neporušila základní zásady a elementární procesní ustanovení správního řízení. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu žádné takové pochybení nevyplývalo a nebylo zjištěno. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, řádně odůvodněné a doba zajištění zvolena přiměřeně konkrétním okolnostem.
31. Tam, kde žalobce jen obecně vytýkal porušení ust. § 2 odst. 1, 2 a 4, § 3 správního řádu, dále ust. § 123b odst. 1 a § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců., k těmto výtkám neuvedl žádné konkrétní pochybení, kterého se měla žalovaná dopustit v jeho případě. Soud v této obecné rovině sám nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Ze všech shora uvedených důvodů zdejší soud neshledal žalobu důvodnou, když současně neshledal v postupu žalované žádná vážná pochybení či jiné deficity, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 29. října 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce